

Pregătiți în fața marelui examen (Daniel 3:14-18)

Citind pasajul din Daniel 3:14-18, m-au izbit imediat cuvintele amenințătoare ale lui Nebucadnețar către cei trei tineri evrei. În rezumat, ele sună cam așa: „Nu știu dacă intenționat ați rămas în picioare și nu v-ați închinat chipului meu, însă vă mai dau o șansă și vă spun: *acum, să fiți gata!* Au fost ei gata sau nu? Da, demult erau pregătiți, dar **nu să se închine, ci să nu se închine**. Aș putea spune că toată viața lor s-au pregătit pentru acel moment. Pentru că nu poți să te pregătești pentru o asemenea încercare în câteva minute, înainte de a suna instrumentele, înainte de a fi declarată starea de urgență sau înainte de a se închide granițele sau bisericile. Există examene în viață pentru care trebuie să te pregătești cu mult timp înainte și trebuie să ai un bagaj de cunoștințe și de experiență pe care să-l acumulezi în mulți ani. Nu poți să te prezinți la examenul de doctorat fără a avea absolvite cele 4 clase primare, clasele gimnaziale, liceul, anii de facultate, licența și masterul. Nu poți deveni un membru cu drepturi depline într-o biserică până nu ai făcut pasul pocăinței, al credinței în Domnul Isus Hristos, al catehezei și al botezului. Nu vei ști ce să faci cu furtunul de pompieri pe care unul dintre colegi ți-l va arunca în mână în fața unei case incendiate, dacă nu ai în spate zeci de ore de antrenament. Nu poți sta neclintit în fața unui chip de aur înalt de 60 de coți și a unui cuptor aprins, dacă nu ai în inima ta un Dumnezeu viu, real, puternic și în trecutul tău o viață de umblare cu acest Dumnezeu, dacă nu ai în tine o putere și o convingere fermă că Dumnezeu acesta va fi cu tine și nu te va lăsa singur.

Datorită faptului că erau foarte capabili și deștepti, Șadrac, Meșac și Abed-Nego (de fapt, Hanania, Mișael și Azaria) au fost selectați din start în elita Babilonului. Acum ei puteau răsufla ușurați și să spună: „De acum să ne trăim viața la maxim! Ce rost are să ne mai rugăm, de ce să mai studiem Biblia, de ce să ne mai pierdem vremea întâlnindu-ne la părtășie, la ce ne mai folosesc vechile obiceiuri, meniuri și rânduieli învățate în Israel? De acum avem alt statut, trăim alte vremuri, viața merge înainte, nu ne mai folosește la nimic trecutul”. Dar pentru că ei au dorit să-și păstreze identitatea de copii ai lui Dumnezeu (și chiar de evrei), nu au renunțat nici la viața disciplinată de până atunci.

Acesta a fost unul dintre secretele rezistenței lor în fața teribilei încercări la care au fost supuși în Valea Dura.

Haideți să mergem la un alt exemplu din Scriptură - pilda fecioarelor din Matei 25. Este cât se poate de clar că reușita fecioarelor înțelepte de a intra în odaia Mirelui s-a datorat *vasului cu untdelemn*, adică rezervei avute în timpul lungii așteptări a Mirelui. M-am tot întrebat, *cum se poate face rezervă de untdelemn spiritual?* Oare are vreun avantaj cel care a folosit toate ocaziile de a acumula untdelemn în timpul marii libertăți avute în cei 30 de ani de la Revoluție încoace, față de cel care a neglijat acest lucru? Eu cred că da. Avantajul este că tot untdelemnul acela acumulat de-a lungul anilor de libertate *a produs efecte în timp, în viața lui*. El s-a transformat în caracter cristic, în roadă duhovnicească, într-o mentalitate nouă, într-o voință subordonată lui Dumnezeu, în țeluri și obiective corecte în viață. Și toate acestea pot fi decisive atunci când vine examenul cel mare, încercarea vieții. Un om care s-a hrănit ani în șir cu Cuvântul lui Dumnezeu, a avut o relație zilnică și profundă cu Domnul, a cules rouă, untdelemn, binecuvântare și viață pentru veșnicie din părtășiiile frățești, a trăit și a umblat prin Duhul - acel om cu siguranță se comportă altfel în fața unui examen, a unui cuptor aprins, a unui virus, a unei privațiuni de libertate, față de unul care a ignorat mereu părtășia cu Dumnezeu și cu frații, pocăința și viața de sfințenie.

Mi-e necaz pe mine și pe noi, credincioșii acestor vremuri, pentru că am realizat încă odată cât suntem de nepregătiți în fața marilor examene ale vieții. Pandemia aceasta a tras o mască de pe noi (ce ironie!) și ne-a arătat cine suntem cu adevărat: niște copii spirituali fricoși, slabi în credință, în putere, în răbdare, incapabili de a ne detașa de lucrurile materiale, de confort, de noi înșine. Suntem ca niște „pui de Gostat” (cei care au prins regimul comunist cunosc termenul), neobișnuiți cu încercările și cu privațiunile vieții, iritați la culme că am pierdut niște drepturi și libertăți care parcă ni se cuveneau de la sine. De ce suntem așa? De ce nu putem aborda marile examene ale vieții cu credința, cu curajul, cu calmul, cu detașarea și cu tăria de caracter a celor trei tineri din Babilon, a oamenilor Bibliei, a înaintașilor noștri?

(continuare în pag. 12)

Pastor IOSIF NICOLAE IGNAT
Biserica Penticostală Sebeș, Alba

„Iată, Dumnezeul nostru căruia Îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!”
(Daniel 3: 17-18)

(urmărire din pag. 11)

Nu cumva ne-am îndrăgostit prea mult de Babilonul în care trăim ca robi și am uitat că menirea noastră aici este să-L reprezentăm pe Dumnezeu, iar acest lucru se realizează prin încercarea (testarea, examinarea) credinței noastre?

Marile examene din viață scot la iveală tot ceea ce este mai bun sau mai rău din noi. În fața cuptorului încins de șapte ori mai tare decât era normal, cei trei tineri evrei au strălucit ca niște diamante. Superba lor declarație din versetele 16-18 scoate în evidență *trei piloni* ai vieții lor spirituale, piloni care i-au ținut în picioare în fața teribilei încercări prin care au trecut.

CREDINȚA ÎNTR-UN DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Primul stâlp al tăriei spirituale a acestor trei tineri evrei a fost **credința într-un Dumnezeu atotputernic**. Ascultați ce spun ei: „*Iată Dumnezeul nostru poate să ne scoată din cuptorul aprins*” (v.17a). De unde știau ei acest lucru? Din experiențele anterioare avute cu acest Dumnezeu, pe care ei L-au numit Dumnezeul lor (vezi cap. 2:17-23). Amintiți-vă de interesanta provocare cu meniul vegetarian din capitolul 1. Revedeți apoi întâmplarea din capitolul 2, când Nebucadnețar, mâniat și plin de urgie din cauză că nimeni n-a putut să-i redea visul și tălmăcirea lui, a ordonat uciderea tuturor înțelepților din Babilon. Știți cine i-a salvat pe aceștia? Mijlocirea în rugăciune a celor trei tineri și a lui Daniel. Cât de încântat și de zidit a fost Daniel în urma acelei frumoase experiențe, putem deduce din propria lui declarație: „*Bindecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina. Pe Tine, Dumnezeul părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce Ți-am cerut noi, căci ne-ai descoperit taina împăratului!*” (Daniel 2:20-23).

Credința mântuitoare vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar

credința într-un Dumnezeu atotputernic vine în urma experiențelor trăite cu acest Dumnezeu, care trebuie să fie Dumnezeul nostru personal. Iov a spus: „*Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale*” (42:1). Știți când a spus Iov aceste cuvinte? Atunci când Dumnezeu a început să-i vorbească personal și să-i descopere măreția Lui în mijlocul naturii și a creației Sale. Tatăl băiatului epileptic, pentru că nu văzuse ce poate face Isus (fusesse martor doar la neputința ucenicilor), a spus: „*Dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne*” (Marcu 9:22). Este atât de important să avem experiențe cu Dumnezeu în viață, pentru că ele nasc în noi credința în atotputernicia lui Dumnezeu. Iar experiențele acestea le vom avea în urma umblării noastre zilnice cu Dumnezeu. Când Dumnezeu este Dumnezeul nostru personal și vom umbla cu El în fiecare zi, nu doar în anumite momente sau ocazii speciale, atunci Îl vom vedea pe Dumnezeul acesta la lucru nu doar la rugăciunea păstorului, a evanghelistului sau a proorocului, ci și la rugăciunea noastră, când Îl vom chema în momentele critice din viața noastră.

David, cântărețul plăcut al lui Israel, a declarat următoarele cuvinte despre Dumnezeul lui: „*Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut și s-au încrezut în Domnul. Ferice de omul care își pune încrederea în Domnul și care nu se îndreaptă spre cei trufași și mincinoși! Doamne Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine*” (Psalmii 40:1-5a). Iată ce înseamnă să ai experiențe personale cu un Dumnezeu personal! „El poate, El poate, eu știu că poate”, spune și cântarea atât de cunoscută și de îndrăgită de noi. Te îndemn să-L faci pe acest Dumnezeu al Bibliei Dumnezeul tău personal, să umbli zilnic cu El și să experimentezi în fiecare zi lucrările și minunile Lui, pentru ca mai apoi să poți depune o mărturie puternică despre El, chiar în fața celor care-L neagă.

CONVINGERE FERMĂ ÎNTR-UN VIITOR BINECUVÂNTAT

Al doilea pilon al măreției spirituale a celor trei tineri a fost **convingerea lor fermă într-un viitor binecuvântat, fericit**. Iată ce au mai spus ei: „*Dumnezeul căruia îi slujim... ne va scoate din mâna ta împărate!*” (v. 17b). Suntem 100% convingși de asta! Finalul nostru nu va fi în cuptorul tău!” De unde aveau acești tineri curajul să afirme cu atâta tărie un lucru aparent absurd, fără cea mai mică șansă de izbândă? Secretul a fost acesta: ei aveau un Dumnezeu pe care nu doar Îl cunoșteau, ci Îl slujeau. Iar acest Dumnezeu **nu și-a abandonat slujitorii Săi niciodată!** Mai ales atunci când ei au avut o slujbă de îndeplinit. Ia aminte: când Dumnezeu te trimite să faci ceva, când Îl reprezinți pe El prin ceea ce faci și spui, când ai o lucrare de făcut în Numele Lui, nicio forță din Universul acesta nu te poate distruge!

Amenințat și fugărit de idolatra regină Izabela, Ilie își aștepta moartea sub ienupărul de la poalele muntelui Horeb. Însă Dumnezeu era de altă părere. Slujitorul lui Dumnezeu nu își încheie activitatea și viața când crede el sau când vor alții, ci când decide Stăpânul. El pregătise pentru slujitorul Lui credincios, care Îl reprezentase cu atâta curaj în fața întregului popor, un viitor special. El nu avea să își încheie misiunea strivit de călcăiul lui Ahab sau al Izabelei, ci în carul de foc care avea să-L ia „ca pe un trofeu, să fie și în cer cu Dumnezeu” (Costache Ioanid).

Când Petru legat la mâini cu două lanțuri, era păzit în temniță de patru cete de câte patru ostași, Irod nu știa că Petru trebuia să ajungă și în casa lui Corneliu mai târziu. A murit împăratul înaintea întemnițatului, mâncat de viermi, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și asta pentru că „*Dumnezeu știe să izbăvească din încercare pe oamenii cu-cernici și să păstreze pe cei nelegiuți ca să fi pedepsiți în ziua judecării*”, cum a spus același Petru în a doua sa epistolă (2:9).

Când Ioan, apostolul iubirii, a fost exilat în insula Patmos pentru a muri în singurătate și uitat de lume, cei care l-au trimis acolo nu știau că mai are de înde-

plinit o misiune (să scrie cartea care avea să încheie canonul Scripturii) și apoi să moară de bătrânețe, la aproape 90 de ani.

Există excepții de la această regulă? Desigur. Tot Stăpânul decide și excepțiile. Însă un lucru este clar și de netăgăduit: toți slujitorii lui Dumnezeu care își încheie cu bine lucrarea și alergarea, vor avea un final glorios și binecuvântat în Împărăția lui Dumnezeu!

Dumnezeul căruia îi slujim, știe „să facă deosebirea între cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește pe Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Maleahi 3:18). Ești tu un slujitor al Domnului, devotat și credincios Lui, sau doar un copil al lui Dumnezeu, care mereu își invocă drepturile? Te-ai pus la dispoziția Lui, pentru ca El să fie proslăvit atât prin viața, cât și prin moartea ta? Dacă este așa, ascultă care va fi soarta ta finală: „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12:26). În cazul celor trei tineri, Dumnezeu a decis să fie mai întâi cu ei în cuptor, apoi să-i ducă la slavă. Deviza unui slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie aceasta: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim și dacă murim, pentru Domnul murim.” Iar convingerea sau nădejdea lui este aceasta: „Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14:8). Iar asta înseamnă fericire alături de Domnul. Slavă Lui!

CREDESCIOȘIE FAȚĂ DE DUMNEZEU PÂNĂ LA MOARTE

Al treilea secret al tăriei de caracter a celor trei tineri evrei a fost **credincioșia lor față de Dumnezeu până la moarte**. Ultimele lor cuvinte în fața unui Nebucadnetar negru de furie, au fost: „Și chiar de nu ne va scoate, să știi împărate că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (v. 18). Ce i-a determinat să spună și aceste cuvinte? Credincioșia lor față de Dumnezeu Iehova, pe care Îl iubeau din toată inima. Credincioșia înseamnă fidelitate, loialitate, devotament, statornicie, dragoste, perseverență în convingeri și în relația cu Dumnezeu până la capăt. Înseamnă lipsa fricii de moarte, pentru că dragostea desăvârșită izgonește frica.

Credincioșia nu spune: „Dacă vei fi cu mine în călătorie, dacă îmi vei da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, dacă mă vei păzi de cuptorul de foc și de coronavirus, îți voi sluji toată viața”. Ea spune: „Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3:17).

Când neprihănitul Iov stătea pe grâmbada de cenușă și se scărpină cu ciobul, nevasta lui n-a mai rezistat tragediei la care asista și a răbufnit: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta!”. Iov a dat un răspuns superb, în care era condensată toată teologia lui, o teologie profund biblică: „Ce, primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” (Iov 2:9-10). Un slujitor credincios al lui Dumnezeu înțelege și acceptă că tot ce vine peste el - lumina și întunericul, binele și răul, fericirea și nenorocirea, sănătatea și boala, viața și moartea - totul face parte din planul lui Dumnezeu și lucrează împreună spre binele lui. Și răspunsul nostru la toate aceste circumstanțe: sănătate sau boală, fericire sau nenorocire, bunăstare sau sărăcie, bine sau rău, libertate sau robie, viață sau moarte, trebuie să fie unul singur: **credincioșie față de Dumnezeu**.

Într-una din cărțile lui, Tozer afirmă că există o iubire care spune: „Te iubesc pentru că ai făcut sau faci cutare sau cutare lucru pentru mine”. Un alt nivel al iubirii este atunci când iubești pe cineva pentru *ceea ce este el*. Însă cel mai înalt grad al iubirii față de Dumnezeu, spune doar atât: *Dumnezeule, Te iubesc, pur și simplu*. Câteodată nu primim nimic de la Dumnezeu și nu vedem nici bunătatea, nici dragostea, nici măreția, nici credincioșia Lui. Dacă chiar și atunci Îl iubești, în ciuda tuturor circumstanțelor sau condițiilor potrivnice, atunci chiar ai ajuns să iubești cu adevărat. Aceasta a fost iubirea cu care ne-a iubit Dumnezeu pe noi. Ce i-am dat noi sau ce am avut noi bun, ca Dumnezeu să ne iubească? Nimic. Și Dumnezeu vrea să toarne în noi aceeași dragoste, cu care El ne-a iubit pe noi.

Dacă există în lume atâția oameni fanatici, care sunt în stare să-și dea viața pentru o cauză nedreaptă, cu atât mai

mult un urmaș al lui Hristos ar trebui să aibă *virtutea credincioșiei* în viața lui. Ea se dobândește atunci când dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Abia când suntem plini de Duhul lui Dumnezeu, putem exclama ca și Pavel: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: «Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.» Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8:35-39).

Pentru mulți dintre noi, COVID-19 a fost, este sau va fi unul din marile examene al vieții. Desigur, s-ar putea să nu fie cel mai mare sau ultimul. Poate că credința noastră a fost încercată deja în aceste zile; poate nădejdea în zile mai bune a început să se clatine serios. Poate că va veni momentul testării credincioșiei noastre în fața cuptorului aprins. Mulți sperăm să scăpăm de această plagă. Dar dacă nu va fi așa cum sperăm noi? Dacă ne va contamina temutul virus? Vom putea spune ca și cei trei tineri: „Chiar de nu ne va scăpa Dumnezeu (de Covid-19 și de consecințele lui), vom rămâne credincioși Lui până la capăt?” Depinde cât de pregătiți suntem. Ar fi bine ca în aceste zile de relativă acalmie să căutăm să ne întărim *credința, nădejdea și dragostea* față de Dumnezeu, pentru că sunt singurele virtuți care rămân. Dumnezeu a avut nevoie de niște oameni ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego ca să-Și arate slava în Babilon. Dacă L-am onorat pe Dumnezeu până acum, El are nevoie și în viitor de astfel de oameni. Dar chiar dacă am fost superficiali, iată că El ne mai dă o șansă, acum, să ne pregătim pentru examenele care vor mai veni și îndeosebi pentru examenul final, hotărâtor, care va fi trecerea în veșnicie. Ești pregătit să treci cu bine toate aceste examene?